

fører i sagens natur, at lovgivningen kan være vanskelig at finde rundt i, men derudover ændres jo også Udlændingesservices praksis, når institutionens afgørelser underkendes, og det sker desværre lidt tiere, end vi kunne ønske. Endelig hersker der, som der også står i bemærkningerne til det her beslutningsforslag, ganske stor uklarhed om den danske tolkning af EU-reglerne for arbejdskraftens frie bevægelighed.

Alt det medfører, at danske borgere, der ønsker at få deres ægtefælle eller kæreste her til landet, bliver usikre på deres muligheder, og de mange ændringer af lovgivningen og praksis og de mange enkeltstageshistorier, som kommer frem i medierne, medvirker desuden til, at der bliver skabt stor mistillid til både Udlændingesservice og til forvaltningen og staten i det hele taget. Og det synes jeg ikke at vi kan leve med.

Jeg vil også sige, at det er meget afgørende for Ny Alliance, at vi her i Folketinget tager den lovgivning, som vi har lavet, op til revision. I sin tid da Folketinget vedtog stramningerne på familiesammenføringsområdet, var den primære årsag jo, at man ville hindre tvangsægteskaber, og jeg synes, det er vigtigt, at vi følger op og undersøger, hvorvidt lovgivningens stramninger har gjort det, om det har virket, og om det fungerer.

Vi skal også undersøge omfanget af strammingerne uhensigtsmæssige konsekvenser, f.eks. at mennesker, som elsker hinanden, ikke kan bo i Danmark.

Det er nogle af de ting, som jeg håber at vi kan få kastet lys over, altså få kastet lys over, hvor og hvordan lovgivningen rammer, og jeg mener, at beslutningsforslagets forslag om en opdeling af familiesammenføringsstatistikken er en oplagt mulighed for at kaste lys over den sag.

Kl. 15:48

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Tak til ordføreren. Så er det ordføreren for forslagsstillerne, hr. Morten Østergaard.

Kl. 15:48

(Ordfører for forslagsstillerne)

Morten Østergaard (RV):

Jeg vil gerne takke for behandlingen af forslaget her. Jeg synes, det er værd at bemærke, at det, der foreslås her, jo ikke ændrer på de gældende regler. Det er jo ikke, fordi de partier, der står bag, ikke har holdninger til det, men det, det handler om her, er i virkeligheden at normalisere tingenes tilstand på familiesammenføringsområdet, sådan at de almindelige principper, vi over alt i den danske offentlige forvaltning betje-

ner os af, også kommer til at herske på det her område.

Jeg synes, det er en uskik, at et ministerium, der blev sat i verden med et bundet mandat til at nedbringe antallet af familiesammenføringer, også er det ministerium, der behandler klagesager, når folk har fået afslag på familiesammenføring i Udlændingestyrelsen og ønsker at få deres sag prøvet ved en anden instans. Det er en uskik, og det er ikke noget, vi på den måde kender fra andre dele af den offentlige forvaltning, fordi man jo der ikke på den måde har et ministerium, der er sat i verden med et erklæret mål om at forhindre nogle borgere i at opnå noget bestemt.

Vi kender jo den her sag fra asylområdet. Der er der et Flygtningenævnet, som uafhængigt vurderer, og som offentliggør stort set alle sine afgørelser – i hvert fald et meget stort antal af de sager, hvor man omgør, altså ikke følger den indstilling, der er kommet fra Udlændingesservice. Hele 50 af de 68 sager, der i 2007 blev afgjort til fordel for klageren, er blevet offentliggjort. Det betyder, at andre i en tilsvarende situation kan læse, hvad det var for nogle argumenter, Flygtningenævnet betjente sig af, og kan bruge det som argumentation i en ny sag. Det, der er problemet på Integrationsministeriets område, er for det første, at vi der ikke ved, hvor mange sager man reelt omgør, for man offentliggør nemlig kun, hvor mange man stadfæster. Det var sidste år 594 afgørelser. Men vi ved altså, at der er en ganske stor og betydelig klageaktivitet.

Ved indgangen til april 2008 kunne vi finde 32 eksempler på afgørelser – 32 eksempler på afgørelser! Flygtningenævnet offentliggør en årsberetning; noget sådant har man selvfølgelig ikke i Integrationsministeriet. Når man derfor ser på, at et afslag på ansøgning om familiesammenføring er en meget indgribende afgørelse for de familier, det drejer sig om, fordi de er nødt til at tilrettelægge deres liv på en anden måde, end de har regnet med, så må de leve med, at retssikkerheden i forhold til at få det prøvet af et uafhængigt nævnet ikke er til stede, og at muligheden for, når man klager, at støtte ret på tidligere afgørelser heller ikke er til stede, fordi ministeriet er helt, helt nede omkring det mest nødtørftige, når man offentliggør sager i anonymiseret form.

Derfor synes vi altså, at man burde offentliggøre alle afgørelserne – og som minimum dér, hvor man omgør – i anonymiseret form, medmindre der er stærke hensyn, der taler imod.